

andre gode Træer, og desuden plante 10 Pile". Men det, som det ærede Medlem egentlig var vred over, var ikke dette Paabud, som er meget hensigtsmæssigt og ogsaa har gjort sin Nytte i en lang Aarrække; der var Tid er i vort Fædreland, hvor man slet ikke plantede, og altsaa fortjener det Paastjønne, at Loven har taget Sagen i sin Haand; men det, som han var vred over, var, at man ikke altid har efterkommet den sidste Deel af Paragrafen, hvort der staaer: „og skal enhver Amtmand eller Husbond tilholde Bønderne dette at efterkomme". Det var det ærede Medlems sædvanlige Vrede imod Amtmændene (Tscherning: Nei, jeg er slet ikke vred paa Amtmændene!) Nei, det var i Grunden ogsaa Synd at sige — saadan rigtig vred er det ærede Medlem næsten aldrig, men han har ikke noget rigtig godt Die til Amtmændene (Tscherning: So!), og han mener, at de burde have paalagt Bønderne at plante disse Pile osv., og det vilde ogsaa have været hensigtsmæssigt, om det tidligere var sleet, men under vore nuværende Forhold kan det naturligtvis ikke gjenføres. Det, jeg egentlig vilde sige, er, at jeg ikke ret kan forstaae, at det ærede Medlem kan mene, at dette Lovbud, om det end i vor Tid er uden Betydning, ikke i en lang Aarrække har gjort overordentlig Nytte. Jeg forstaaer endnu mindre, hvorledes han kan fremspøge mod Statens Planteskoler, at man først i den senere Tid er kommen til Anerkjendelse af Nyttens af Plantninger; men denne Anerkjendelse er jo just opstaaet ved, at Regjeringen har gjort Meget for Planteskolerne. I saa Henseende synes jeg virkelig ikke, at man har det Allermindste at bebrejde Regjeringen; man kan maaskee nok i andre Henseender have Noget at bebrejde den, det er en anden Sag. Jeg haaber altsaa, at man ikke af den Grund, som det ærede Medlem anførte, vil gaae den modsatte Vej. Bestræbelsen for at sørge for Plantnings Udbredelse her i Landet fortjener Paastjønne, og det har faktisk vilst sig, at det før nævnte Lovsted i sin Tid har gjort stor Nytte.

Tscherning: Man taler bestandig om, at jeg gaaer den modsatte Vej af Regjeringens,

medens jeg dog gaaer den samme Vej, jeg lader blot Regjeringen beholde større Frihed og paatager mig ikke her at være med til at indsette en Gartner. Jeg sørger for Høvekunsten og Gartneri, men ikke for enkelte Gartnere, og det er den hele Forstjæl. Jeg er ikke det Allermindste imod, at Amtmændene ikke have overholdt det citerede Lovbud, tværtimod er det mig meget kjær, at de ikke have gjort det; thi de havde kun derved skaffet sig selv uendelig Uleilighed, Landmændene overordentlig stort Bryderi og ingen Nytte for Noget, men jeg har kun anført det for at vise, at alle den Art Bestræbelser fra Regjeringens Side ikke have ført til noget Resultat. Naar f. Ex. den ærede Minister siger, at han frygter for, at de gamle Frugttræer, naar de gaae ud, ikke skulle blive erstattede med andre, saa vil jeg dertil svare, at dersom disse gamle Frugttræer give nogen virkelig Indtægt i Forhold til den Plads, de indtage, saa blive de nok erstattede, og dersom de ikke give en saadan, behøve de ikke at erstattes. Man har en meget ringe Agtelse for sine Medborgere, naar man ikke tiltroer den største Deel af dem at være istand til at dømmes om, hvad der er til deres egen Nytte og Fordeel, og disse Kunstner, som man her taler om, have ikke det paa sig, hvortil man vil skru dem op. Det, at ville skru Alt op til Skolelærdom, er et Misgreb fra en Tid, som jeg haaber efterhaanden vil ligge bagved os; den er forsøgt igjen paa saa mange Steder og er bleven forkastet og er i saa mange forskjellige Retninger forkastet af os selv; den begynder at reise Hovedet lidt igjen, men lad os ved enhver Leilighed, hvor den kommer frem, ikke blande os videre deri end allerhøist give Pengene dertil, saa at vi ikke have nogen Deel deri, det er det Simpleste. Den ærede Minister har lyst til at forsøge sin Færdighed i at stabe Gartneri, og han mener, at han med 800 Rd. kan komme igennem. Nu vel, vi give ham 800 Rd., og om een Mand eller to kommer til at have godt deraf, bliver Ministerens Sag, om denne Mand kommer til at sidde løst, eller om han kommer til at sidde fast, bliver ligeledes Ministerens Sag. Der er ikke Tale om at antage Gartneren paa 3 Maaneders Dødsfælgelse i mit Forslag om de 800 Rd.; det, der